

Security Council SC/9472

United Nations

Department of Public Information • News and Media Division • New York

شورای امنیت

جلسه ۵۹۹۴ (قبل از ظهر)

نماینده ویژه سرمنشی در نشست شورای امنیت: با تقویت روندهای مثبت، باید مسیر وخامت اوضاع در افغانستان را معکوس ساخت

وی اظهارات "یاس آلود و بدبینانه" افرادی را که آشنایی کافی با افغانستان ندارند، غیرسازنده خواند

کای ایدی، نماینده ویژه سرمنشی ملل متحد برای افغانستان، صبح امروز در سخنرانی خود در شورای امنیت اظهار داشت که برای غلبه بر وخامت وضعیت امنیتی در افغانستان، تقویت و بهره‌گیری از روندهای مثبت سیاسی در این کشور از اهمیت حیاتی برخوردار است.

آقای ایدی در سخنرانی خود پیش از آغاز بحث علنی درباره این موضوع تأکید کرد: "اظهارات یاس آلود و بدبینانه، که بسیاری از آن‌ها از سوی افرادی مطرح می‌شود که حتی قدم به افغانستان نگذاشته‌اند، سازنده نیست." وی افزود، هرچند این واقعیت دارد که در ماه‌های جولای و آگست، بالاترین شمار رویدادهای امنیتی از سال ۲۰۰۲ به این سو ثبت شده است، اما شورشگری اکنون به ولایات اطراف کابل، پایتخت، نیز گسترش یافته، حملات مرگبارتر شده و کارکنان امور بشردوستانه نیز به گونه فزاینده‌ای هدف این حملات قرار گرفته‌اند.

با این حال، وی گفت که روابط افغانستان با پاکستان بهبود یافته است و تحولات سیاسی اخیر، از جمله تغییرات در وزارت‌های امور داخله و زراعت، می‌تواند از اهمیت بسیار زیادی برخوردار باشد. افزون بر این، روند برگزاری انتخابات آینده یک هفته پیش آغاز شده و ۹۰ درصد مراکز ثبت نام رأی‌دهندگان نیز از هم‌اکنون فعال شده‌اند. همچنان، در زمینه محدود ساختن مناطقی که در آن‌ها کوکنار به گونه غیرقانونی کشت می‌شود، پیشرفت‌هایی صورت گرفته است.

وی گفت: "اگر از این روندهای مثبت به گونه مؤثر بهره‌برداری شود، فضای منفی کنونی می‌تواند جای خود را به فضای آکنده از اعتماد و اطمینان بیشتر بدهد." وی از تمویل‌کنندگان خواست تا به تعهداتی که در کنفرانس پاریس در ماه جون سپرده بودند، عمل کنند، به ویژه تعهداتی که به تلاش‌ها برای کاهش و جبران پیامدهای بحران جهانی مواد غذایی مربوط می‌شود.

آقای ایدی، که ریاست هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان (یوناما) را نیز بر عهده دارد، خواستار افزایش تشکیلات و بودجه این هیئت شد و تأکید کرد که نگرانی وی بیشتر معطوف به کیفیت کارمندان است تا شمار آنان.

یوناما به متخصصانی در عرصه‌های مؤثریت کمک‌ها و زراعت نیاز دارد. اکنون هماهنگی بهتری با نیروهای بین‌المللی کمک به امنیت (آیساف) برقرار شده، تلاش‌ها برای مساعدت به روند انتخابات مطابق برنامه پیش می‌رود و یک استراتژی بهتر مشورتی نیز ایجاد شده است تا نهادهای تقویت گردد، خدمات ملکی مؤثرتر شود، از وزیرانی که تازه به کار آغاز می‌کنند حمایت صورت گیرد و در سایر عرصه‌ها نیز کمک‌های هدفمندتر و مؤثرتری ارائه شود. با این حال، نیاز به ایجاد میکانیزمی برای سنجش مؤثریت کمک‌ها بر اساس معیارهای مختلفی وجود داشت که مستقیماً با تعهدات پاریس مرتبط باشند.

پس از این گزارش‌دهی، نماینده افغانستان نیز تأیید کرد که با وجود تلاش‌های گسترده نیروهای ائتلاف بین‌المللی و افغان، به نظر می‌رسد تروریسم بار دیگر رو به افزایش است. طالبان مکاتب را به آتش می‌کشیدند، مانع بازسازی می‌شدند و غیرنظامیان را به گونه بی‌رحمانه به قتل می‌رساندند. آنان در روند کمک‌رسانی‌های بشردوستانه بین‌المللی اختلال ایجاد می‌کردند و به گونه فزاینده مردم عادی را هدف قرار می‌دادند. طالبان در پی پیشبرد جنگی بر سر افکار عمومی و برداشت‌ها بودند و حملات چشمگیری را انجام می‌دادند که می‌توانست به آسانی توجه رسانه‌ها را به خود جلب کند. نحوه بازتاب و توصیف منازعه در رسانه‌ها و مجامع بین‌المللی از اهمیت زیادی برخوردار بود، تا مبادا تروریسم در این عرصه پیروز شوند.

او گفت: ”راه پیش رو در افغانستان این است که بپذیریم رها کردن این کشور و شکست، گزینه نیستند. ما باید از پرداختن به بحث نادرست درباره این که آیا شکست خواهیم خورد یا خیر، دست برداریم؛ در عوض، باید بر بحث درست تمرکز کنیم، یعنی این که چگونه می‌توانیم به موفقیت دست یابیم“. دستاوردها را نباید دست‌کم گرفت. تولید ناخالص داخلی افغانستان از سال ۲۰۰۱ به این سو سه برابر شده بود و در دو سوم کشور هیچ درگیری‌ای وجود نداشت. جامعه جهانی نباید موارد متعدد موفقیت و دستاوردها را کمتر از آنچه شایسته است بازتاب دهد؛ در مقابل، ویرانگری و خشونت طالبان باید به گونه گسترده‌تری گزارش و بازتاب داده شود.

افزایش شمار نیروهای بین‌المللی، نخستین گام اساسی برای مقابله با فعالیت‌های تروریستی بود. با این حال، این نیروها باید آمادگی رویارویی با دشمنان و اجرای کامل و همه‌جانبه عملیات را نیز داشته باشند. آنان باید مسئله تلفات غیرنظامیان را به گونه‌ای مسئولانه مورد رسیدگی قرار دهند. افزون بر این، امنیت تنها به امنیت نظامی محدود نمی‌شد. امنیت واقعی زمانی تأمین می‌شد که زندگی روزمره مردم افغانستان بهبود می‌یافت.

نماینده پاکستان گفت که برای چالش‌های افغانستان هیچ راه‌حل سریع و فوری وجود ندارد و رسیدگی به این چالش‌ها مستلزم تعامل و تعهد پایدار جامعه جهانی است. برای رسیدگی به چالش‌های پیچیده آشتی، امنیت، مواد مخدر، حکومت‌داری و توسعه، به یک استراتژی واقعاً جامع که مورد پذیرش و در اختیار مردم افغانستان باشد، نیاز است.

وی در مورد امنیت گفت که گزارش سرمنشی ملل متحد، دیدگاهی محدود و یک‌جانبه از مسئله فرامرزی ارائه کرده است. در نتیجه نقش پاکستان در مبارزه با تروریسم، وضعیت امنیتی این کشور به شدت وخیم شده بود. حکومت جدید دموکراتیک پاکستان در تلاش بود تا برای مقابله با تروریسم و شکست آنان، بر سر یک استراتژی جدید و همه‌جانبه علیه افراط‌گرایی و تروریسم به اجماع ملی دست یابد. این استراتژی، گفت‌وگوی سیاسی و اقدامات اجتماعی و اقتصادی را در بر می‌گرفت، اما در عین حال، گزینه استفاده از نیروی نظامی را در مواقع ضروری محفوظ نگه می‌داشت.

وی گفت که پاکستان همچنان متعهد بود تا برای شکست تروریسم با افغانستان و نیروهای بین‌المللی همکاری کند، اما در مقابل، انتظار داشت همکاری متقابلی بر پایه حسن نیت و احترام به حاکمیت ملی و تمامیت ارضی هر دو کشور صورت گیرد. به هیچ نیروی خارجی اجازه داده نمی‌شد در داخل خاک پاکستان عملیات انجام دهد؛ با این حال، پاکستان از ابتکارات جاری برای تقویت زمینه‌های گفت‌وگو و همکاری میان دو کشور استقبال می‌کرد.

اکثر سخنرانان دیگر نیز با آقای ایدی در مورد ضرورت تداوم و تقویت پیشرفت‌های سیاسی در داخل افغانستان و نیز میان افغانستان و پاکستان، در چارچوب استراتژی‌های مورد توافق در کنفرانس پاریس، هم‌نظر بودند. بیشتر سخنرانان همچنان بر ضرورت تداوم دقت و احتیاط برای جلوگیری هرچه بیشتر از تلفات غیرنظامیان تأکید کردند، در حالی که بخش عمده کشتار غیرنظامیان را ناشی از حملات شورشیان دانستند. اکثر آنان همچنین از آشتی ملی فراگیر حمایت کردند، هرچند برخی به‌طور مشخص شمول جهادگرایان در این گفت‌وگو را رد کردند. نماینده فرانسه که به نمایندگی از اتحادیه اروپا سخن می‌گفت، بر ضرورت مبارزه با تروریسم "تا پایان" تأکید کرد.

همچنین در نشست امروز، نمایندگان ایتالیا، لیبیا، ایالات متحده آمریکا، بلجیم، اندونیزیا، ویتنام، بریتانیا، بورکینافاسو، افریقای جنوبی، کرواسیا، فدراسیون روسیه، پاناما، کاستاریکا، چین، هند، جاپان، ایران، هالند، آلمان و ناروی سخنرانی کردند.

جلسه ساعت ۱۰:۱۵ قبل از ظهر آغاز شد و ساعت ۱:۴۰ بعد از ظهر پایان یافت.

در برابر شورا، گزارش سرمنشی درباره وضعیت افغانستان و پیامدهای آن برای صلح و امنیت بین‌المللی (سند A/63/372-S/2008/617) قرار داشت. این گزارش، تازه‌ترین تحولات از زمان ارائه گزارش قبلی سرمنشی (سند A/62/722-S/2008/159؛ مراجعه شود به اعلامیه مطبوعاتی SC/9274 مورخ ۱۲ مارچ) را ارائه می‌کند.

در این گزارش، توجه به افزایش حملات عناصر مخالف دولت جلب شده است؛ حملاتی که وضعیت را دشوارتر ساخته و به افزایش تلفات غیرنظامیان انجامیده است. این تلفات نه تنها در نتیجه حملات یادشده، بلکه همچنان به‌عنوان "پیامد ناخواسته عملیات نیروهای حامی دولت" به وقوع پیوسته است. با این حال، آمادگی‌ها برای روند مثبت نام‌رأی‌دهندگان پیشرفت کرده و تلاش‌ها در زمینه مبارزه با مواد مخدر نیز به پیشرفت‌هایی دست یافته است؛ به‌گونه‌ای که شمار ولایت‌های عاری از کشت کوکنار از ۱۳ ولایت به ۱۸ ولایت افزایش یافته است.

گزارش با یادآوری این که کنفرانس پاریس در حمایت از افغانستان، که به تاریخ ۱۲ جون برگزار شد، زمینه آغاز استراتژی انکشاف ملی افغانستان را فراهم کرد، می‌گوید که اشتراک‌کنندگان مبلغ ۲۰۱۴ میلیارد دالر را برای انکشاف این کشور تعهد کردند. استراتژی انکشافی، نقشه راهی را برای تلاش‌های آینده حکومت و جامعه جهانی به‌منظور تأمین امنیت و رفاه مردم افغانستان فراهم می‌سازد. برای این که وجوه تعهدشده تأثیر مورد نیاز را داشته باشد، تلاش‌های گسترده برای ظرفیت‌سازی نهادها، همراه با اقدامات قاطع برای رسیدگی به کاستی‌های جدی در حکومت‌داری، ضروری خواهد بود.

در گزارش آمده است که هیئت مشترک هماهنگی و نظارت، که در سال ۲۰۰۶ به‌منظور ایجاد انسجام بیشتر میان تلاش‌های حکومت افغانستان و جامعه جهانی برای تطبیق "میثاق افغانستان" مورد توافق در کنفرانس لندن سال ۲۰۰۶ ایجاد شده بود، به تاریخ‌های ۶ جولای و ۹ سپتامبر تشکیل جلسه داد. این هیئت، به پیشنهاد نماینده ویژه، تصمیم گرفت روند تصمیم‌گیری خود را ساده‌تر و مؤثرتر سازد و گروه‌های متعدد مشورتی را با سه کمیته دائمی جایگزین کند. این سه کمیته به موضوعات زیر می‌پردازند: امنیت؛ حکومت‌داری، حاکمیت قانون و حقوق بشر؛ و

انکشاف اقتصادی و اجتماعی. پس از کنفرانس پاریس، هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان (یوناما) متعهد شد هماهنگی تلاش‌های کشورهای و نهادهای کمک‌کننده را بهبود بخشیده و مؤثریت کمک‌ها را افزایش دهد. این هیئت در حال حاضر برای گشایش دفاتر جدید ولایتی آمادگی می‌گیرد تا از این طریق، ظرفیت مساعی جمیله و ارتباط با مردم را که توسط ۱۷ دفتر ساحوی موجود آن فراهم می‌شود، بیش از پیش تقویت کند.

به گفتهٔ سرمنشی، هرچند این گزارش تصویری آمیخته از تحولات مثبت و منفی ارائه می‌کند، روند منفی را می‌توان در صورتی معکوس ساخت که تعهدات صورت گرفته در کنفرانس پاریس عملی شوند. وی می‌نویسد: "در نهایت، موفقیت به توانایی ما در ایجاد یک "حرک سیاسی" بستگی خواهد داشت؛ تحرکی که عزم و ارادهٔ سیاسی لازم را برای رسیدگی به عرصه‌هایی که تلاش‌های جامعهٔ جهانی و افغانستان در آن‌ها ناکافی بوده است، بسیج کند و در زمینه‌هایی که دستاوردهایی حاصل شده است، روند پیشرفت را سرعت بخشد". وی می‌افزاید: "مردم افغانستان در سراسر کشور باید بتوانند نتایج و مزایای ملموس‌تری از کمک‌هایی را که می‌شنوند برای کشورشان تعهد شده است، مشاهده و در زندگی خود احساس کنند. آنان باید ببینند که فساد مجازات می‌شود و شایستگی مورد تقدیر قرار می‌گیرد. غیرنظامیان باید نه‌تنها در برابر تروریزم و شورشگری، بلکه همچنان در برابر پیامدهای ناخواستهٔ عملیات نظامی نیروهای حامی دولت محافظت شوند. باید در میان مردم، اعتماد و اطمینان بیشتری نسبت به جامعهٔ جهانی، اعم از بخش‌های ملکی و نظامی آن، و به‌ویژه نسبت به حکومت خودشان، ایجاد شود".

گزارش دهی توسط نمایندهٔ ویژه

کای آیدی، نمایندهٔ ویژهٔ سرمنشی برای افغانستان و رئیس هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان، گفت که از زمان آخرین گزارش دهی وی به شورا، خبرهای مثبت برخاسته از کنفرانس پاریس که در جون ۲۰۰۸ برگزار شده بود، جای خود را به گزارش‌هایی دربارهٔ وخامت اوضاع امنیتی داده است. در ماه‌های جولای و آگست، بیشترین شمار رویدادهای امنیتی از سال ۲۰۰۲ به این سو به ثبت رسیده بود. دامنهٔ شورش اکنون به ولایت‌های اطراف کابل نیز گسترش یافته، حملات مرگبارتر شده و شمار حملات علیه اهداف بشردوستانه نیز افزایش یافته بود. از آغاز ماه رمضان، کاهش حملات زمینه را برای اجرای کارزار واکسین پولیو فراهم ساخته بود؛ اما در حال حاضر، حملات بار دیگر رو به افزایش بود و حتی ممکن بود کاهش معمول درگیری‌ها در فصل زمستان نیز رخ ندهد. اوضاع دشوار و پیچیده بود.

با این حال، وی در مورد اظهارات بدبینانه و ناامیدکننده‌ای که اخیراً مطرح شده بود، هشدار داد و گفت که تحولات مثبتی نیز وجود دارد که باید بر بنیاد آن‌ها پیشرفت بیشتری صورت گیرد. روابط افغانستان با پاکستان بهبود یافته و مناسبات سازنده‌تری میان دو کشور در حال شکل‌گیری بود. گفت‌وگو میان دو کشور، بر مبنای تهدید مشترک ناشی از شورشیان، در حال گسترش بود و جامعهٔ جهانی باید این روابط را تشویق و حمایت می‌کرد. روند لویه‌جرگه نیز می‌توانست در این زمینه کمک‌کننده باشد. افزون بر این، تغییرات سیاسی در افغانستان، از جمله تقویت وزارت امور داخله و بخش پولیس، می‌توانست از اهمیت بسیار زیادی برخوردار باشد. تغییرات در وزارت زراعت نیز می‌توانست به جلوگیری از کمبود مواد غذایی کمک کند و رشد اقتصادی را در بخشی که برای مدتی بسیار طولانی مورد غفلت قرار گرفته بود، تقویت نماید. در نهایت، آمار مربوط به مواد مخدر غیرقانونی حاکی از بهبودهایی بود و امکان

دستیابی به پیشرفت‌های بیشتر نیز وجود داشت. کشت کوکنار اکنون به مناطق جنوبی کشور محدود شده بود و دیگر در سراسر افغانستان رواج نداشت. این پیشرفت باید مستحکم و پایدار می‌شد.

وی گفت اگر از این روندهای مثبت به گونه مؤثر استفاده شود، فضای منفی کنونی می‌تواند جای خود را به فضای سرشار از اعتماد و اطمینان بیشتر بدهد؛ امری که هم برای مردم افغانستان و هم برای کشورهای و نهادهای کمک‌کننده اهمیت داشت. با این حال، چالش‌های جدی بشردوستانه رو به افزایش بود و لازم بود کمک‌کنندگان به تعهدات خود عمل کنند تا پیامدهای بحران مواد غذایی کاهش یابد. روند انتخابات یک هفته پیش آغاز شده بود و ۹۰ درصد مراکز ثبت‌نام رأی‌دهندگان باز بودند. یوناما وضعیت را از نزدیک نظارت می‌کرد و با نیروی بین‌المللی کمک به امنیت (آیساف) همکاری داشت.

وی گفت که در مجموع، همکاری میان یوناما و آیساف به گونه چشمگیری بهبود یافته بود. در چارچوب همکاری‌های ملکی و نظامی، به یک رویکرد جامع نیاز بود تا مشخص شود چگونه می‌توان تمامی منابع را به گونه‌ای تخصیص داد که بیشترین تأثیر ممکن را در عمل به همراه داشته باشد. در آن زمان، منابع نظامی عمدتاً به ولایت‌هایی اختصاص داده می‌شد که شاهد بیشترین درگیری‌ها بودند. با این حال، به یک دیدگاه متوازن و مبتنی بر نیازهای هر ولایت ضرورت بود تا اطمینان حاصل شود که این ولایت‌ها از کمک‌های انکشافی نیز برخوردار می‌شوند. برخی از ولایت‌هایی که به شدت درگیر منازعه بودند، می‌توانستند با تخصیص میزان مناسب منابع انکشافی به ثبات برسند. بدون چنین توزیع عادلانه منابع، استراتژی انکشاف ملی افغانستان قابل تطبیق و دوام نبود.

در مورد مصالحه، وی گفت که هرچند این موضوع اساساً یک مسئله سیاسی بود، اما باید از حمایت جامعه جهانی برخوردار می‌شد. یوناما آماده کمک بود، هرچند هنوز هیئتی کوچک به شمار می‌رفت و برای اجرای مأموریت خود به کارمندان واجد شرایط نیاز داشت. این هیئت برای افزایش شمار کارمندان و بودجه خود به حمایت نیاز داشت. با این حال، کیفیت کارمندان هیئت بیش از کمیت آنان مایه نگرانی بود. در بخش‌هایی مانند مؤثریت کمک‌ها و زراعت، به متخصصان نیاز بود. از زمان کنفرانس پاریس، یک استراتژی مشورتی بهتر ایجاد شده بود تا نهادسازی را تقویت کند، خدمات ملکی را مؤثرتر سازد، از وزیرانی که تازه مسئولیت می‌گیرند حمایت کند و در سایر عرصه‌ها کمک‌های هدفمندتر و مؤثرتری ارائه نماید.

وی گفت که در آینده نزدیک، ایجاد سازوکاری برای سنجش مؤثریت کمک‌ها بر اساس معیارهای گوناگونی که مستقیماً با تعهدات کنفرانس پاریس مرتبط باشد، ضروری خواهد بود. افزون بر آن، باید یک بانک اطلاعاتی واحد ایجاد شود تا منابع مالی و نحوه مصرف آن‌ها را ردیابی کند. در حال حاضر، حکومت از مجموع وجوهی که دریافت و مصرف می‌شود، آگاهی نداشت. در کنار سایر اقدامات، لازم بود به طور مشخص تعیین شود که چه نوع خدمات پولیس باید ایجاد و توسعه یابد و روابط میان افغانستان و پاکستان نیز باید گسترده‌تر و عمیق‌تر شود. پیشرفت در تمامی این عرصه‌ها مستلزم آن بود که تعهدات قبلاً صورت گرفته جدی گرفته شده و به آن‌ها عمل شود.

بیانیه‌ها

ظاهر طنین (افغانستان) گفت که با وجود تلاش‌های گسترده نیروهای ائتلاف بین‌المللی و افغان‌ها، به نظر می‌رسید که تروریسم بار دیگر رو به افزایش است. طالبان مکاتب را به آتش می‌کشیدند، مانع بازسازی می‌شدند و غیرنظامیان را به گونه وحشیانه به قتل می‌رساندند. آنان مانع رساندن کمک‌های بشردوستانه بین‌المللی می‌شدند و به گونه فزاینده

مردم عادی را هدف قرار می‌دادند. برای مقابله با این روند، لازم بود تغییراتی که از سال ۲۰۰۱ به این سو در منابع و استراتژی تهدید طالبان به وجود آمده بود، به‌درستی درک شود.

وی با اشاره به این که طالبان گروهی ناهمگون هستند و ممکن است برخی از اعضای آن حاضر به مشارکت در روند صلح باشند، گفت که طالبان و القاعده عملیات خود را در مناطق مرزی مناطق قبایلی تحت اداره فدرال (FATA) پاکستان تشدید کرده بودند و امیدوار بودند با بهره‌برداری از انتخابات در ایالات متحده آمریکا و افغانستان، تغییری در تعهد جامعه جهانی نسبت به افغانستان ایجاد کنند. طالبان در حال پیشبرد جنگی برای تأثیرگذاری بر افکار و برداشت عمومی بودند و حملات گسترده و چشمگیری را انجام می‌دادند که رسانه‌ها به آسانی می‌توانستند آن‌ها را برجسته سازند.

وی با تأکید بر این که امنیت تنها به امنیت نظامی محدود نمی‌شود، گفت که امنیت واقعی از طریق بهبود زندگی روزمره مردم افغانستان تأمین می‌شود. میزان تحقق این امنیت را می‌توان با پیشرفت در فعالیت‌های بشردوستانه، حکومت‌داری و حاکمیت قانون، مبارزه با مواد مخدر، انتخابات پیش رو، برخورداری از اردو و پولیس نیرومند، و ایجاد یک اقتصاد قوی و پایدار سنجید. وضعیت بشردوستانه، به‌ویژه در ارتباط با کمبود مواد غذایی، نیازمند توجه فوری جامعه جهانی بود. سه روز پیش، حکومت با تعدیل در ترکیب کابینه و تعیین وزیر جدید امور داخله، گامی مهم در راستای محو فساد برداشته بود. حکومت همچنان اداره عالی نظارت بر تطبیق استراتژی مبارزه علیه فساد اداری را ایجاد کرده بود.

وی گفت که با عاری شدن بیش از نیمی از ولایت‌های کشور از کشت کوکنار، تلاش‌های افغانستان در زمینه مبارزه با مواد مخدر در آستانه یک پیشرفت چشمگیر قرار گرفته بود. وی خاطرنشان ساخت که مراکز باقی‌مانده کشت کوکنار در مناطق ناامن قرار داشتند. برگزاری انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۲۰۰۹ به‌گونه امن، شفاف، به‌موقع و معتبر از اهمیت فوق‌العاده‌ای برخوردار بود. انتخابات مستلزم یک روند متداوم و تلاش‌های درازمدت بود. حکومت امیدوار بود که روند سیاسی بتواند به‌جای آن که به عاملی برای تفرقه تبدیل شود، به‌عنوان نیروی برای وحدت افغانستان عمل کند. اردوی ملی افغانستان در زمینه فرماندهی و کنترل پیشرفت‌های چشمگیری به دست آورده بود و برنامه‌هایی روی دست بود تا شمار نیروهای آن از ۷۵ هزار تن به ۱۳۴ هزار تن تا سال ۲۰۱۰ افزایش یابد. حکومت همچنان تعهد جدی به بهبود وضعیت اقتصادی داشت و از طریق برنامه همبستگی ملی، در بیش از دو سوم قریه‌های افغانستان جاده‌ها، مکاتب و کلینیک‌ها احداث می‌کرد.

وی گفت: "راه پیش‌رو در افغانستان این است که بپذیریم رها کردن افغانستان و شکست، گزینه نیستند. ما باید به بحث نادرست درباره این که آیا شکست خواهیم خورد یا خیر، پایان دهیم؛ در عوض، باید بر بحث درست تمرکز کنیم، یعنی چگونه می‌توانیم موفق شویم". پیمودن این راه مستلزم یک راه‌حل منطقه‌ای، تعهد پایدار جامعه جهانی و اتخاذ استراتژی‌های مناسب در جنگ بر سر افکار و برداشت‌ها بود؛ همچنان، باید تمامی مؤلفه‌هایی که برای دستیابی به یک راه‌حل سیاسی موفق برای چالش‌های کشور اهمیت داشتند، مورد توجه قرار می‌گرفتند.

وی با توصیف طالبان به‌عنوان تهدیدی منطقه‌ای گفت که آصف علی زرداری، رئیس‌جمهور جدید پاکستان، دوست و رهبر مورد اعتمادی است که می‌توان به‌گونه مشترک با وی به مسئله تروریسم رسیدگی کرد. وزیر امور خارجه افغانستان قرار بود به تاریخ ۲۲ اکتوبر از پاکستان دیدار کند. جامعه جهانی باید با تقویت تلاش‌های مشترک برای از میان برداشتن تهدید ناشی از طالبان و القاعده، این تحرک را ادامه دهد. تعهد پایدار جامعه جهانی در نشست

سران بخارست و کنفرانس پاریس، با تعهد بیش از ۲۰ میلیارد دالر، به نمایش گذاشته شده بود. امید می‌رفت که توجه جامعه جهانی همچنان متمرکز باقی بماند.

وی گفت که برای مقابله با جنگ بر سر افکار و برداشت‌ها، باید در مورد آنچه درباره افغانستان گفته می‌شود، دقت و احتیاط صورت گیرد. طالبان از برخی اظهارات و گزارش‌های اخیر به عنوان ابزاری نیرومند استفاده کرده بودند تا مردم افغانستان را متقاعد سازند که عزم جامعه جهانی در حال تضعیف است. دستاوردهای افغانستان را نباید دست‌کم گرفت. تولید ناخالص داخلی کشور از سال ۲۰۰۱ به این سو سه برابر شده بود و در دو سوم کشور هیچ درگیری‌ای وجود نداشت. جامعه جهانی نباید موارد متعدد موفقیت و دستاوردها را کمتر از آنچه شایسته است بازتاب دهد؛ در عین حال، ویرانگری و خشونت طالبان باید با صراحت و شدت بیشتری گزارش شود.

وی گفت که در چارچوب یک "تحرك سياسي"، تلاش‌های مربوط به مصالحه باید هم در داخل و هم در خارج از افغانستان در چارچوبی بهتر و منسجم‌تر تنظیم شود. در ماه‌های اخیر، گام‌های مهمی برای آغاز روند مصالحه برداشته شده بود و تلاش‌های حکومت برای برقراری ارتباط و تعامل، هم به جوامع تحت نفوذ طالبان و هم به جوامع واقع در مناطق امن گسترش می‌یافت. با این حال، یک تحرك سياسي نباید اهمیت اقدامات نظامی را نادیده بگیرد. افزایش شمار نیروهای بین‌المللی، نخستین گام اساسی برای مقابله با فعالیت‌های تروریستی بود. اما این نیروها باید آمادگی رویارویی با دشمن و اجرای کامل و همه‌جانبه عملیات را نیز داشته باشند. آنان باید مسئله تلفات غیرنظامیان را به گونه‌ای مسئولانه مورد رسیدگی قرار دهند.

جولیو تریزی دی سانت آگاتا (ایتالیا) بار دیگر حمایت کامل کشورش را از نقش ملل متحد در هماهنگی فعالیت‌های ملکی در افغانستان تأیید کرد و گفت که تأمین منابع کافی برای هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان (یوناما) یک ضرورت فوری است، به‌ویژه در شرایطی که مستلزم پاسخ‌های سیاسی و بشردوستانه است. میزان بالای تلفات غیرنظامیان بر پیشرفت‌های به‌دست‌آمده سایه افکنده بود و این وضعیت، همراه با روندهای نگران‌کننده دیگر، باید هرچه زودتر تغییر داده می‌شد. از همین رو، استراتژی تدوین‌شده در کنفرانس پاریس باید با عزم و جدیت بیشتری تطبیق می‌شد. برای دستیابی به این هدف، همکاری میان بخش‌های ملکی و نظامی نیز باید افزایش می‌یافت.

وی گفت که با وجود محدودیت‌های بودجوی، کشورش همچنان سهم خود را ایفا می‌کرد. ایتالیا انعطاف‌پذیری نیروهای خود را افزایش داده و افزون بر آن، منابع اضافی را برای انتخابات پیش‌رو و سایر برنامه‌ها فراهم کرده بود. این کشور همچنان از اصلاحات در بخش عدلی و قضایی حمایت می‌کرد؛ عرصه‌ای که در آن به اقدامات بیشتری، همراه با حضور کارمندان یوناما که در این زمینه تخصص و صلاحیت لازم را داشته باشند، نیاز بود. ایتالیا ضمن استقبال از بهبود روابط میان پاکستان و افغانستان، امیدوار بود که در دوره ریاست خود بر گروه هشت (G-8) نیز در این زمینه کار کند. همچنان، باید انسجام و هماهنگی میان تمامی تلاش‌های بین‌المللی بیش از پیش تقویت می‌شد.

جداالله ا. الطلحي (لیبیا) گفت که وضعیت در افغانستان به گونه جدی رو به وخامت است و شمار تلفات غیرنظامیان در سال ۲۰۰۸ نسبت به سال ۲۰۰۷، ۳۹ درصد افزایش یافته است که بیش از نیمی از آن در نتیجه اقدامات نیروهای بین‌المللی به وقوع پیوسته بود. لیبیا همچنان اقدامات نیروهای شورشی را که موجب تلفات غیرنظامیان می‌شد، محکوم کرد.

وی گفت که در جریان کنفرانس پاریس، استراتژی انکشاف ملی افغانستان با تعهد کمک‌های بیش از ۲۱ میلیارد دالر به تصویب رسیده بود. لازم بود میزان پیشرفت در تطبیق این استراتژی و عملی شدن تعهدات مورد ارزیابی قرار

گیرد، زیرا انکشاف یکی از عوامل بسیار مهم در تأمین صلح و امنیت بود. در عرصه‌هایی چون ماین‌پاکی و مبارزه با مواد مخدر، در کنار سایر بخش‌ها، پیشرفت‌های زیادی صورت گرفته بود و روابط منطقه‌ای نیز بهبود یافته بود. با این وجود، هنوز کاستی‌هایی وجود داشت و دستیابی به راه‌حل مستلزم مصالحه میان اقلیت‌های مختلف مردم و تلاش‌های هم‌زمان در زمینه انکشاف بود.

وی با تأکید بر ضرورت مبارزه با فساد و افراط‌گرایی گفت که حکومت باید اعتماد مردم خود را دوباره به دست آورد. از آن‌جا که در موارد گزارش‌شده نقض حقوق زندانیان، شکنجه و بازداشت‌های خودسرانه هیچ بهبودی مشاهده نشده بود، لیبیا بار دیگر بر اهمیت رعایت حقوق بشر همه افراد تأکید کرد. لیبیا به دلیل افزایش شدید قیمت مواد غذایی و خشک‌سالی، نگرانی عمیق خود را از بحران مواد غذایی ابراز کرد. جامعه جهانی و یوناما نقش حیاتی در فراهم‌سازی کمک‌ها داشتند و باید امکانات و منابع لازم در اختیار این هیئت قرار می‌گرفت تا بتواند وظایف خود را به‌گونه مؤثر انجام دهد.

زلمی خلیل‌زاد (ایالات متحده آمریکا) گفت که برای این که یوناما بتواند مأموریت بازنگری‌شده خود را تطبیق کرده و با چالش‌های جدید مقابله کند، کشورش از تقویت فوری ظرفیت‌های این هیئت بر اساس پیشنهادهای ارائه‌شده از سوی نماینده ویژه حمایت می‌کند. ایالات متحده آمریکا عمیقاً نگران وضعیت بشردوستانه بود، زیرا جان بسیاری از مردم، هم در اثر کمبود مواد غذایی و هم به دلیل سرمای هوا، در معرض خطر قرار داشت. برنامه‌ریزی برای زمستان باید با هدف کمک به مردم افغانستان برای مقابله با هر دو مشکل صورت می‌گرفت و ایالات متحده، به‌عنوان بزرگ‌ترین کشور کمک‌کننده، آماده بود کمک‌های بیشتری ارائه کند.

وی گفت که وضعیت امنیتی دشوارتر شده بود، زیرا طالبان و متحدان آنان همچنان حملات مرگباری را علیه اهداف نظامی و ملکی انجام می‌دادند. با وجود اظهارات بدبینانه و ناامیدکننده اخیر، دستیابی به موفقیت در مبارزه با آنان امکان‌پذیر بود. ایالات متحده از این که نیروهای امنیتی افغانستان مسئولیت روزافزونی را در زمینه حفاظت از مردم به عهده می‌گرفتند، استقبال کرد. انتخابات سال ۲۰۰۹ از اهمیت بسیار زیادی برخوردار بود؛ از این‌رو، ضروری بود که جامعه جهانی تلاش‌های خود را دوچندان سازد تا از معتبر و قابل اعتماد بودن انتخابات اطمینان حاصل شود. ایالات متحده از حکومت افغانستان خواست تا انتخابات را مطابق برنامه و در زمان تعیین‌شده برگزار کند.

وی با تأکید بر اهمیت نقش کشورهای همسایه گفت که حکومت جدید پاکستان فرصتی را برای مبارزه با تروریسم منطقه‌ای فراهم کرده است. این امر، از جمله، باید به پایان یافتن پناهگاه‌های امن نیروهای متخاصم، جلوگیری از استفاده از تروریسم در راستای منافع ملی، افزایش تبادل اطلاعات استخباراتی و تقویت روند مصالحه منجر شود؛ اقداماتی که همگی برای تأمین ثبات و انکشاف ضروری بودند. هم افغان‌ها و هم پاکستانی‌ها برای مقابله با تلاش‌های تروریستی به حمایت جامعه جهانی نیاز داشتند و ایالات متحده از دارالانشای ملل متحد خواست اطمینان حاصل کند که نماینده ویژه از حمایت و امکانات لازم برای اجرای مأموریت خود برخوردار است.

وی با ابراز تأسف عمیق از کشته شدن غیرعمدی غیرنظامیان گفت که در نگرانی شدید سرمنشی درباره تلفات غیرنظامیان سهیم است. ایالات متحده تمام تلاش خود را به کار می‌بست تا اطمینان حاصل شود که نیروی آیساف و عملیات آزادی‌پایدار از وارد شدن تلفات به غیرنظامیان جلوگیری کنند و در صورت وقوع چنین تلفاتی، آن را به رسمیت شناخته و مسئولیت آن را بپذیرند. با این حال، وی گفت که علت اساسی این تلفات، جنگی بود که طالبان به راه انداخته بودند؛ طالبان از غیرنظامیان به‌عنوان سپر انسانی استفاده می‌کردند و به‌گونه فزاینده به حملات

نامتقارن علیه مراکز پرجمعیت روی می‌آوردند. نیاز به هماهنگی بهتر وجود داشت و سلسله‌مراتب فرماندهی ایالات متحده ساده‌تر و منسجم‌تر شده بود. همچنین، نیروهای بیشتری به افغانستان اعزام می‌شدند.

یان گراولس (بلجیم) گفت که وی نیز در نگرانی‌های مطرح‌شده دربارهٔ شمار تلفات غیرنظامیان در افغانستان سهیم است. هرچند بیشتر این تلفات ناشی از حملات شورشیان بود، جلوگیری تا حد امکان از تلفاتی که در نتیجهٔ اقدامات نیروهای بین‌المللی به وجود می‌آمد نیز اهمیت داشت. بلجیم از تلاش‌هایی که در این راستا صورت می‌گرفت، استقبال کرد. تولید مواد مخدر باید بیش از پیش کاهش می‌یافت و امنیت نیز از طریق یک رویکرد جامع که افزایش فعالیت‌های انکشافی را در برگیرد، همان‌گونه که در کنفرانس پاریس برنامه‌ریزی شده بود، تقویت می‌شد.

وی گفت که بلجیم، افزون بر مشارکت در آیساف، از برنامه‌های مهم و اساسی انکشافی نیز حمایت می‌کرد. باید اقدامات قاطع برای کاهش ضعف‌های حکومت روی دست گرفته می‌شد و کمک‌های بین‌المللی با مؤثرترین اقداماتی که می‌توانست انجام شود، هماهنگ و همسو می‌گردید. در پایان، روندهای مثبتی که نمایندهٔ ویژه به آن‌ها اشاره کرده بود، نشانه‌های نیرومندی از امیدواری، هم برای مردم افغانستان و هم برای جامعهٔ جهانی، به شمار می‌رفت.

مارتی م. ناتالیگوا (اندونیزیا) با تأکید بر این که وضعیت افغانستان باید از طریق استراتژی‌ای مورد رسیدگی قرار گیرد که اقدامات امنیتی، ترویج حکومت‌داری خوب و انکشاف اجتماعی و اقتصادی را در برگیرد، گفت که کشورش برای استراتژی انکشاف ملی افغانستان اهمیت اساسی قایل است. اندونیزیا همچنان برای تطبیق برنامهٔ عمل صلح، مصالحه و عدالت اهمیت فراوان قایل بود و از کاهش اخیر در کشت و تولید تریاک استقبال کرد.

وی گفت که هرچند روند مصالحه به رهبری افغان‌ها باید فراگیر باشد، کشورش از ابتکارات اخیر کشورهای همسایه برای کمک به گفت‌وگوی بین‌الافغانی نیز قدردانی می‌کند. در زمینهٔ حفاظت از غیرنظامیان، همهٔ طرف‌ها باید قوانین بین‌المللی بشردوستانه و حقوق بشر را رعایت کنند. اندونیزیا از نیروهای بین‌المللی در افغانستان خواست تا اقدامات قاطع و بیشتری را برای کاهش خطر تلفات غیرنظامیان روی دست گیرند.

وی در ادامه، با اشاره به وضعیت بشردوستانه گفت که کشورش برای بسیج سریع منابع اهمیت ویژه‌ای قایل است و خواستار پایان فوری و دایمی حملات علیه کارکنان امور بشردوستانه شد. اندونیزیا ابراز امیدواری کرد که کنفرانس بین‌المللی بازگشت و ادغام مجدد مهاجرین افغان بتواند حمایت لازم را برای مهاجرین و بیجاشدگان داخلی بسیج کند. در زمینهٔ مشارکت‌ها، لازم بود تعهداتی که در کنفرانس پاریس صورت گرفته بود، هرچه زودتر عملی شوند. اندونیزیا از موانع ناشی از وخامت وضعیت امنیتی که مانع تطبیق یوناما می‌شد، ابراز نگرانی کرد.

له لونگ مین (ویتنام) گفت که از گسترش فعالیت‌های خشونت‌آمیز شورشیان در سراسر افغانستان، به‌ویژه در ولایت‌های همجوار کابل، عمیقاً نگران است، زیرا این فعالیت‌ها تلاش‌های بازسازی را با مانع روبه‌رو می‌ساخت. در نتیجهٔ این وضعیت، ۱۹۰ هزار کودک از دسترسی به برنامهٔ اخیر واکسیناسیون محروم شده بودند. کمبود مواد غذایی که یک‌ششم جمعیت کشور را متأثر ساخته بود، در اثر شدت خشونت‌ها وخیم‌تر شده بود. روند فزایندهٔ حملات علیه کارکنان امدادرسان و کاروان‌های کمک‌رسانی نیز مایهٔ نگرانی دیگری بود. ویتنام خواستار پایان دادن به این حملات توجیه‌ناپذیر شد و تأکید کرد که باید تمام اقدامات لازم برای تأمین امنیت همهٔ کسانی که "کار والای بشردوستانه" انجام می‌دهند، روی دست گرفته شود.

وی با تأکید بر این که تقویت بیشتر امنیت باید در اولویت قرار گیرد، بر ضرورت تلاش‌های بیشتر برای رسیدگی به ریشه‌های اصلی منازعه تأکید کرد. باید اقداماتی برای ایجاد فرصت‌های کاری برای مردم مناطق روستایی روی دست

گرفته می‌شد تا وابستگی آنان به کشت کوکنار کاهش یابد. همچنان، خدمات اجتماعی، از جمله خدمات صحتی و آموزش، باید بهبود می‌یافت تا مردم افغانستان درک کنند که بهره‌مند شدن از روند صلح‌سازی، برای آنان به مراتب سودمندتر از روی آوردن به خشونت است. در همین راستا، ویتنام از تلاش‌ها برای تطبیق استراتژی انکشاف ملی افغانستان و دستیابی به اهداف انکشافی هزاره استقبال کرد.

وی گفت که در عین حال، افغانستان شایسته تداوم حمایت جامعه جهانی است و این حمایت باید به تسریع در عملی‌شدن تعهدات صورت گرفته در کنفرانس پاریس کمک کند. وی از ملل متحد خواست تا از طریق یوناما، نقش کلیدی در هماهنگی این تلاش‌ها ایفا کند. ضروری بود که کمک‌های بین‌المللی به‌طور مشخص بر آسیب‌پذیرترین اقشار جامعه متمرکز شود. در پایان، ویتنام بار دیگر حمایت مستمر و همیشگی خود را از حکومت و مردم افغانستان در روند بازسازی پس از منازعه تأیید کرد.

ژان-موریس ریپر (فرانسه) گفت که از آن‌جا که مسئولیت اصلی هماهنگی کمک‌های بشردوستانه به یوناما سپرده شده است، تمامی طرف‌های بین‌المللی باید از این نقش حمایت کنند و امکانات و منابع لازم را در اختیار این هیئت قرار دهند تا بتواند وظیفه خود را به‌گونه مؤثر انجام دهد. تحولات چند ماه گذشته نتایج متفاوتی را نشان می‌داد؛ از جمله روندهای مثبت، موفقیت در تلاش‌های مبارزه با مواد مخدر بود. با این حال، عوامل نگران‌کننده‌ای نیز وجود داشت که از آن جمله می‌توان به وضعیت امنیتی، حقوق بشر و وضعیت بشردوستانه اشاره کرد. هرچند فرانسه از شمار تلفات غیرنظامیان نگران بود، بخش عمده این تلفات ناشی از فعالیت‌های عناصر مخالف دولت بود.

وی گفت که دشواری‌ها و چالش‌های موجود نباید پیشرفت‌های به‌دست‌آمده را تحت‌الشعاع قرار دهد؛ پیشرفت‌هایی که شامل کاهش ۲۵ درصدی مرگ‌ومیر نوزادان، افزایش ثبت‌نام در مکاتب و ایجاد نهادهای دموکراتیک می‌شد. جامعه جهانی باید در آمادگی‌ها برای انتخابات پیش‌رو که قرار بود در سال‌های ۲۰۰۹ و ۲۰۱۰ برگزار شود، کمک کند. جامعه جهانی و افغانستان از استراتژی برخورداری بودند که در میثاق افغانستان و نقشه راه پاریس تعریف شده و بر نیازهای مردم افغانستان استوار بود. برای عملی ساختن این تعهدات، باید هرچه سریع‌تر اقدامات قاطع و مؤثر روی دست گرفته می‌شد.

وی به نمایندگی از اتحادیه اروپا سخن گفته، اظهار داشت که افغانستان و ملل متحد می‌توانند روی حمایت کامل این اتحادیه حساب کنند. اتحادیه اروپا دومین کمک‌کننده بزرگ در زمینه بازسازی افغانستان بود و در کنار سایر عرصه‌ها، در تقویت پولیس ملی نیز سهم داشت. در بخش نظامی، ۲۵ کشور عضو اتحادیه اروپا در نیروهای آیساف حضور داشتند و نیروهای آنان نیمی از مجموع نیروهای آیساف را تشکیل می‌دادند. وی افزود که دستیابی به یک راه‌حل پایدار برای منازعه مستلزم تلاش‌های نظامی و سیاسی است. برای پیشبرد روند مصالحه، باید گفت‌وگوی سیاسی ملی تا حد ممکن گسترده و همه‌جانبه برگزار شود. با این حال، این تلاش‌ها نمی‌توانست جهادگرایان را در بر گیرد؛ زیرا مبارزه با آنان باید تا پایان ادامه می‌یافت.

جان ساورز (پادشاهی متحده) از پیشنهادهای آقای آیدی استقبال کرد و با این دیدگاه موافق بود که فعالیت یوناما برای تضمین آینده افغانستان حیاتی است. وی بار دیگر تأکید کرد که شورشگری را نمی‌توان تنها از طریق ابزارهای نظامی شکست داد. حکومت‌داری خوب و رشد اقتصادی پایدار نیز به همان اندازه اهمیت داشت. چالش اصلی، کمک به افغان‌ها بود تا خودشان این چشم‌انداز را تحقق بخشند.

برای ایجاد یک نیروی پولیس مسلکی، پیشرفت‌های بیشتری لازم بود و وی ابراز امیدواری کرد که تغییرات در وزارت امور داخله به تحقق این هدف کمک کند. در زمینه مواد مخدر، وی تأکید کرد که نباید دچار سهل‌انگاری شد و به برخی از تلاش‌های کشورش برای کمک به مبارزه با کشت و تولید خشخاش اشاره کرد. در مورد تلفات غیرنظامیان، وی خاطرنشان ساخت که بیشتر این تلفات توسط شورشیان وارد می‌شود؛ اما تأکید کرد که طرزالعمل‌ها باید به گونه دوامدار مورد بازنگری قرار گیرند تا اطمینان حاصل شود که تلفات ناشی از عملیات نیروهای بین‌المللی به حداقل ممکن کاهش می‌یابد. وی از درخواست آقای آیدی برای تجدید تلاش‌های جامعه بین‌المللی در راستای کمک به افغانستان برای دستیابی به ثبات حمایت کرد.

میشل کافاندو (یورکینافاسو) گفت که افغانستان همچنان یکی از دشوارترین و پیچیده‌ترین موضوعات در دستور کار شورای امنیت به شمار می‌رود. افزایش شورشگری، چالش‌های پیش روی یوناما را تشدید کرده بود و لازم بود به این وضعیت به گونه عاجل، از جمله از طریق گفت‌وگو و مذاکره، رسیدگی شود. وی از جامعه بین‌المللی خواست تا هوشیاری خود را حفظ کرده و برای کاهش رنج مردم افغانستان تلاش کند. وی از ادامه تلاش‌ها برای رسیدگی به مشکلات پناهندگان استقبال کرد. همچنان، برای پایان دادن به مصونیت ناقضان حقوق بشر از مجازات، باید اقدامات جدی، قاطعانه و شجاعانه‌ای روی دست گرفته شود.

وی همچنان از پیشرفت‌های صورت گرفته در زمینه قوانین انتخاباتی استقبال کرد و گفت که باید تمام اقدامات لازم برای بهبود وضعیت امنیتی پیش از برگزاری انتخابات پیش‌رو انجام شود. افزون بر آن، وی از تحولات مثبت در عرصه سیاسی و نشانه‌های متعدد احیای روابط میان افغانستان و سایر کشورهای منطقه استقبال کرد. وی در پایان گفت که یوناما باید بتواند در اجرای مأموریت خود، که اخیراً تمدید شده بود، روی حمایت شورای امنیت حساب کند.

دومیسینی کومالو (افریقای جنوبی) گفت که جامعه بین‌المللی در داشتن افغانستانی با ثبات، صلح‌آمیز و دموکراتیک، منافع مشترک دارد. چالش‌های پیش روی این کشور را نباید دست‌کم گرفت. از مهم‌ترین این چالش‌ها، وخامت وضعیت امنیتی، کاستی‌ها در زمینه حقوق بشر، وخیم‌تر شدن وضعیت بشردوستانه و افزایش تلفات غیرنظامیان بود. وی هرگونه تلاش برای بی‌ثبات ساختن کشور، به‌ویژه حملات تروریستی علیه غیرنظامیان و کودکان را محکوم کرد. وضعیت امنیتی همچنان اجرای مأموریت یوناما را با مشکل مواجه ساخته بود. وی با ابراز نگرانی از افزایش شمار تلفات غیرنظامیان، از نیروهای بین‌المللی خواست تا خطر آسیب رسیدن به غیرنظامیان را به حداقل برسانند.

وی گفت که افغانستان، از جمله در زمینه مبارزه با مواد مخدر، در حال پیشرفت است. کشت و تولید تریاک کاهش یافته بود. وی حکومت را تشویق کرد تا ظرفیت نهادی خود را برای فراهم‌سازی بدیل‌های عملی و پایدار در برابر کشت خشخاش تقویت کند. وی با تأکید بر اهمیت همکاری‌های منطقه‌ای، بهبود روابط میان افغانستان و پاکستان را ستود و از عزم ابرازشده هر دو کشور برای مبارزه با افراط‌گرایی و تروریسم از طریق بهبود تبادل اطلاعات استقبال کرد. وی با توجه به اهمیت حیاتی بهبود هماهنگی در عرصه امور بشردوستانه، از تقویت ظرفیت یوناما برای انجام چنین هماهنگی‌هایی حمایت کرد.

نِون یوریتسا (کرواسی) گفت که با تشدید شورشگری، وی نگران وخامت وضعیت امنیتی است. وضعیت مناطق مرزی با پاکستان به‌طور خاص مایه نگرانی بود. وی با اشاره به این‌که تاکتیک‌های طالبان در افزایش تلفات غیرنظامیان نقش داشته است، خواستار رعایت جدی و کامل حقوق بین‌الملل بشر و حقوق بین‌المللی بشردوستانه

در سراسر افغانستان شد. وی همچنان از وخیم‌تر شدن وضعیت بشردوستانه، که افزایش جهانی قیمت مواد غذایی آن را تشدید کرده بود، ابراز نگرانی کرد. برای کمک به رسیدگی به این وضعیت، کرواسی مبلغ ۵۰ هزار دالر به برنامه جهانی غذا کمک کرده بود.

وی گفت از آن‌جا که شورشگری در افغانستان از تجارت مواد مخدر تغذیه می‌شود، گزارش‌ها مبنی بر کاهش تولید تریاک و کشت خشخاش مایه دلگرمی است. فساد نیز به‌گونه جدایی‌ناپذیری با تریاک پیوند داشت. اقدامات اخیر حکومت نشان‌دهنده عزم جدی آن برای مبارزه با این معضل بود. در زمینه مسائل امنیتی، وی از تداوم پیشرفت و بهبود توانمندی‌های اردوی ملی و به‌عهده گرفتن مسئولیت تأمین امنیت کابل توسط آن استقبال کرد. وی همچنان از توافقات منطقه‌ای اخیر میان افغانستان و کشورهای همسایه استقبال نمود.

وی گفت، از آن‌جا که برای این مشکل راه‌حل نظامی وجود ندارد، حکومت باید رویکردی جامع را در پیش گیرد که فعالیت‌های بشردوستانه و انکشافی را نیز شامل شود. افغان‌های ناراضی باید به جریان اصلی جامعه و روندهای ملی بازگردانده شوند. با توجه به فوریت موضوع، منابع انسانی و امنیتی بیشتری باید در اختیار یوناما قرار گیرد. کرواسی سهم نظامی خود را ۳۰ درصد افزایش داده و چندین پروژه انکشافی را نیز آغاز کرده بود.

ویتالی چورکین (فدراسیون روسیه) گفت که وی نیز در نگرانی‌های مطرح‌شده درباره وخامت وضعیت امنیتی در افغانستان سهیم است و تأکید کرد که رهبران افراط‌گرا باید منزوی شوند. تهدید ناشی از مواد مخدر به‌طور خاص مایه نگرانی بود و لازم بود از میکانیزم‌های منطقه‌ای در این زمینه استفاده شود. بدون مبارزه با تهدید مواد مخدر، فعالیت‌های آیساف نمی‌توانست به‌گونه کامل مؤثر واقع شود. فدراسیون روسیه برای مقابله با تهدید مواد مخدر و جلوگیری از تقویت تروریسم از این طریق، پیشنهاد همکاری داده بود؛ اما تا آن زمان از این پیشنهاد استقبال نشده بود.

وی گفت که جلوگیری از تلفات جانی در میان غیرنظامیان از اهمیت فوق‌العاده برخوردار است، به‌ویژه زمانی که چنین تلفاتی در نتیجه اقدامات نیروهای بین‌المللی به میان می‌آید. نتایج کنفرانس پاریس باید به‌عنوان نقشه راهی برای تأمین ثبات در افغانستان و کمک به انکشاف این کشور مورد استفاده قرار گیرد. ایجاد نیروهای مسلح ملی واقعاً مؤثر و تقویت ابتکارات انکشافی از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بود. فدراسیون روسیه در زمینه اخیر نقش فعالی ایفا کرده بود؛ از جمله میزان بدهی افغانستان به آن کشور را کاهش داده و برای افغان‌ها بورسیه‌های تحصیلی فراهم کرده و از ابتکارات دیگر نیز حمایت به‌عمل آورده بود.

آندرس دی ونگوئچیا (پاناما) گفت که عبارت “افغانستان بر سر یک دوراهی قرار دارد” اکنون بیش از هر زمان دیگری مصداق دارد. دو گزینه وجود داشت: یا ادامه همان استراتژی‌ای که در آن همه بازنده خواهند بود؛ یا تشدید تلاش‌ها برای بازسازی کشور همراه با پیشبرد مصالحه ملی. دستیابی به پیروزی نظامی ممکن نبود و از میان برداشتن تمامی نیروهای شورشی نیز ناممکن بود. شورشگری برخاسته از فرهنگی بود که در جامعه ریشه داشت.

وی گفت که حکومت افغانستان باید تلاش‌های خود را برای ادغام عناصر میانه‌رو شورشیان، از جمله اعضای طالبان که از خشونت دست می‌کشند، دوچندان سازد. همچنان، نیاز بود تا تعهد سیاسی جامعه بین‌المللی در قبال افغانستان افزایش یابد. افغان‌ها باید احساس کنند که در نتیجه تلاش‌های جامعه بین‌المللی، زندگی‌شان رو به بهبود است. حاکمیت قانون باید در سراسر کشور برقرار شود تا فساد ریشه‌کن گردد و سطح زندگی همه شهروندان بهبود یابد. خشونت و ناامیدی باید پایان یابد.

جورج اورینا (کاستاریکا) گفت که وخامت جدی وضعیت امنیتی ناشی از مجموعه‌ای از عوامل مختلف است که در رأس آن‌ها مسئله حکومت‌داری قرار دارد. با وجود تحولات مثبت، چالش اساسی پیش روی حکومت، ایجاد ظرفیت در سطح محلی بود؛ جایی که کمبود منابع و فساد همچنان تأثیر فلج‌کننده‌ای داشت. فضای حاکم مصونیت از مجازات، این تصور را تداوم می‌بخشید که ارتکاب جرم و سوءاستفاده از قدرت قابل قبول است. کاستاریکا همچنان از افزایش شمار تلفات غیرنظامیان نگران بود که متأسفانه شماری از آنان در نتیجه عملیات ناموفق نیروهای بین‌المللی جان باخته بودند.

وی گفت که حکومت و جامعه بین‌المللی باید به‌گونه عاجل با تهدید ناشی از بحران مواد غذایی مقابله کنند. کمک به کاهش این تهدید، نه تنها نقش بشردوستانه، بلکه نقش استراتژیک نیز خواهد داشت. از جمله تحولات مثبت در کشور، موفقیت‌ها در زمینه مبارزه با مواد مخدر و سه برابر شدن تولید ناخالص داخلی از سال ۲۰۰۱ به این سو بود.

وی پرسید که چرا نماینده ویژه، تغییرات سیاسی اخیر در وزارت امور داخله و وزارت زراعت را تحولات مثبت می‌داند. چه موانعی بر سر راه هماهنگی بهتر تلاش‌های بشردوستانه توسط یوناما وجود داشت، و چرا سه برابر شدن تولید ناخالص داخلی به کاهش فقر منجر نشده بود؟

لیو ژن‌مین (چین)، رئیس شورای امنیت که در مقام نماینده کشور خود سخن می‌گفت، اظهار داشت که از نقش یوناما و استراتژی‌های تدوین‌شده در کنفرانس پاریس حمایت می‌کند. جامعه بین‌المللی باید تلاش‌های بیشتری برای حمایت از کوشش‌های خود افغانستان در راستای حل مشکلات امنیتی این کشور به‌عمل آورد؛ از جمله کمک به تقویت سکتور امنیتی، تشویق روند مصالحه و به حداقل رساندن تلفات غیرنظامیان. یوناما و آیساف همچنان باید کمک به برگزاری انتخابات پیش‌رو را در اولویت قرار دهند. جامعه بین‌المللی همچنین باید به تعهدات خود در عرصه امور بشردوستانه عمل کند. چین تعهد کرد که به حمایت خود در تمامی این زمینه‌ها ادامه دهد.

نیروپام سن (هند) از افزایش شدید حملات در مناطقی که از حضور طالبان و القاعده پاک‌سازی شده بودند، و نیز از حملات علیه غیرنظامیان، کارکنان امور بشردوستانه، کاروان‌های ملل متحد و نمایندگان دیپلماتیک، عمیقاً ابراز نگرانی کرد. وی طالبان، القاعده و حامیان آنان را به‌طور کامل مسئول افزایش خشونت‌ها و شمار تلفات دانست. با این حال، وی گفت که با طبقه‌بندی نیروها تحت عناوین “ضد حکومت” و “طرفدار” موافق نیست، زیرا چنین تعابیری به نوعی تروریستان را هم‌ردیف نیروهای مسئول تأمین نظم و امنیت قرار می‌دهد.

وی گفت که کار جمعی بر مبنای یک استراتژی سه‌جانبه، تنها گزینه برای دستیابی به موفقیت در افغانستان است. نخستین گام باید تأمین امنیت باشد تا زمینه برای استقرار و گسترش صلح فراهم شود. بحران افغانستان مستلزم اتخاذ تدابیر قاطع بود؛ از جمله کاهش توانایی طالبان برای جنگیدن، حفظ پناهگاه‌های امن و دسترسی به منابع مالی و تسلیحات. تحقق این امر مستلزم گسترش هماهنگی تلاش‌های سیاسی و نظامی به آن‌سوی مرزهای افغانستان بود تا اقدامات برای تضعیف طالبان به‌گونه همه‌جانبه عملی شود. وی گفت که با تصویب استراتژی انکشاف ملی افغانستان در کنفرانس پاریس در ماه جون، نقشه راه روشنی تعیین شده بود. شورای امنیت باید در نظر داشته باشد که برای تضمین موفقیت تلاش‌ها در راستای تطبیق این استراتژی، منابع لازم است. همچنان، برای تأمین ثبات در افغانستان، توسعه همکاری‌های منطقه‌ای یک نیاز عاجل بود. این همکاری‌ها، از جمله، انجمن

همکاری‌های منطقه‌ای جنوب آسیا و عضویت در سازمان همکاری شانگهای را در بر می‌گرفت، اما به آن‌ها محدود نمی‌شد.

وی گفت که شورای امنیت باید از "انتظارات بیش از حد" پرهیز کند و الگوهای اجتماعی و اقتصادی‌ای را که با ویژگی‌های خاص تاریخ معاصر و گذشته دور افغانستان سازگار نیستند، بر این کشور تحمیل نکند. مشکلات افغانستان را نمی‌توان یک‌باره حل کرد؛ با این حال، با شکیبایی، پشتکار و پیشبرد روندی به رهبری افغان‌ها، به‌سوی تأمین ثبات پیشرفت صورت خواهد گرفت.

یوکیو تاکاسو (جاپان) گفت که ضمن هم‌نظری با ارزیابی سرمنشی ملل متحد از وضعیت افغانستان، تلاش‌های چشمگیر هفت سال گذشته در زمینه دولت‌سازی را نیز قابل اذعان می‌داند. وی گفت که با "تلاش‌های قاطعانه" حکومت و مردم افغانستان و حمایت جامعه جهانی، می‌توان روند موجود را معکوس ساخت. وضعیت امنیتی از مهم‌ترین نگرانی‌ها بود، زیرا با افزایش اتکای شورشیان به حملات نامتقارن، شمار تلفات غیرنظامیان نیز افزایش یافته بود. جاپان از این‌که کارکنان امور بشردوستانه به هدف حملات مبدل شده بودند، عمیقاً ابراز نگرانی کرد و تمامی حملات علیه افراد بی‌گناهی را که صادقانه برای کمک به افغانستان فعالیت می‌کردند، محکوم نمود.

وی گفت که نیاز عاجلی به تقویت نیروهای امنیتی افغانستان وجود دارد و جاپان از تصمیم هیئت مشترک هماهنگی و نظارت مبنی بر افزایش تشکیلات اردوی ملی به‌طور کامل حمایت می‌کند. اصلاحات در پولیس و وزارت امور داخله باید تسریع می‌شد و جاپان از فراهم‌سازی کمک برای پرداخت معاشات پولیس از طریق صندوق وجهی نظم و قانون برای افغانستان حمایت می‌کرد. جاپان همچنان انتظار داشت تعهدات مربوط به مبارزه با فساد به‌گونه عملی پیگیری و تطبیق شود. جاپان از تصویب اجماعی قطعنامه ۱۸۳۳ (۲۰۰۸) توسط شورای امنیت استقبال کرد و بر عزم خود برای حمایت از عملیات آزادی‌یابدار در اقیانوس هند تأکید نمود.

وی در مورد انحلال گروه‌های مسلح غیرقانونی بر ضرورت تسریع پیشرفت‌ها تأکید کرد و گفت که کشورش تمام تلاش خود را برای حمایت از حکومت از طریق هماهنگی پالیسی‌ها به‌کار خواهد بست. مبارزه با مواد مخدر نیز از موضوعات دارای اولویت بود و جاپان خواستار بررسی راهکارهایی برای قطع پیوند میان شورشیان و تولید و قاچاق مواد مخدر شد. در زمینه بازسازی و انکشاف، جاپان از ساده‌سازی و مؤثرتر ساختن روند تصمیم‌گیری هیئت مشترک هماهنگی و نظارت استقبال کرد، اما خواستار پیگیری و عملی‌شدن تعهدات و وعده‌های جامعه بین‌المللی شد.

وی گفت که موفقیت انتخابات پیش‌بینی‌شده در سال‌های ۲۰۰۹ و ۲۰۱۰ برای تحکیم تلاش‌های دولت‌سازی از اهمیت اساسی برخوردار است و حکومت و جامعه بین‌المللی باید آمادگی‌های لازم را تکمیل کنند تا اطمینان حاصل شود که این انتخابات به‌گونه آزاد و عادلانه برگزار می‌شود. جاپان کمک به مناطق مرزی افغانستان و پاکستان، از جمله پیگیری ابتکار گروه هشت (G8)، را در اولویت قرار داده بود. دستیابی به ثبات اجتماعی و اقتصادی در افغانستان مستلزم تلاش مشترک جامعه بین‌المللی بود و نقش یوناما بیش از هر زمان دیگری اهمیت داشت.

محمد خزاعی (ایران) گفت که افزایش حملات تروریستی در برخی مناطق افغانستان، که از سوی گروه‌های جنایتکار و تروریستی انجام می‌شود، در کنار گسترش تجارت مواد مخدر، چالش‌های جدی را به‌وجود آورده است. افزایش تلفات غیرنظامیان در نتیجه تروریزم، که بخشی از آن نیز ناشی از اقدامات نیروهای بین‌المللی بود، مایه نگرانی است. نمی‌توان صرفاً با اتکا به عملیات نظامی، اعتماد و حمایت مردم افغانستان را به دست آورد. همچنین، این هدف از

طریق تلاش برای راضی ساختن افراط‌گرایان و تروریستانی که به چیزی کمتر از بازگرداندن کشور به گذشته قناعت نمی‌کنند، تحقق نخواهد یافت. بلکه این امر زمانی امکان‌پذیر خواهد بود که مردم عادی افغانستان نتایج کمک‌های بین‌المللی را در زندگی روزمره خود احساس کنند؛ از جمله از طریق بازسازی زیربناها، ظرفیت‌سازی، آموزش و انکشاف.

وی تأکید کرد که افزایش اخیر ناامنی نشان می‌دهد تلاش‌ها برای ممانعت با برخی گروه‌های افراط‌گرا و تروریستی نتیجه معکوس داشته است. اردوی ملی و پولیس ملی افغانستان باید به گونه جدی تقویت شوند و روند انتقال مالکیت و مسئولیت کامل ملی بر نیروهای امنیتی تسریع گردد. واگذاری مسئولیت تأمین امنیت به نیروهای ملی، گامی مهم در این راستا خواهد بود. میزان حاصلات خشخاش افزایش یافته بود و تولید و قاچاق مواد مخدر همچنان بدون وقفه ادامه داشت. گستردگی این تهدید ایجاب می‌کرد که افغانستان و جامعه بین‌المللی تلاش‌های قاطع‌تر و هماهنگ‌تری را روی دست گیرند.

با این حال، وی گفت آشکار است که حکومت و مردم افغانستان همچنان عزم استوار خود را برای تسلیم نشدن در برابر دشواری‌های موجود و تلاش در راستای ایجاد افغانستانی باثبات، مرفه و دموکراتیک نشان داده‌اند. آنان به حمایت جامعه بین‌المللی نیاز داشتند و ایران، همانند سایر کشورهای همسایه، در داشتن افغانستانی امن، باثبات و مرفه منافع حیاتی داشت. ایران طی شش سال گذشته بیش از ۳۰۰ میلیون دالر برای بازسازی افغانستان هزینه کرده بود. همچنین، طی سه دهه گذشته از بیش از سه میلیون افغان میزبانی کرده بود. در آن زمان، ۹۵۰ هزار پناهنده افغان در ایران ثبت شده بودند و بیش از یک میلیون افغان دیگر بدون اقامت قانونی در آن کشور زندگی می‌کردند. ابراز امیدواری شد که جامعه بین‌المللی در روند بازگشت آنان و ایجاد شرایطی که زمینه بازگشت داوطلبانه و به‌موقع‌تر آنان را فراهم سازد، همکاری کند.

فاروق امیل (پاکستان) گفت که برای چالش‌های افغانستان هیچ راه‌حل سریع و آسانی وجود ندارد و رسیدگی به این چالش‌ها مستلزم مشارکت و تعهد دوامدار جامعه بین‌المللی است. برای رسیدگی به مسائل پیچیده باقی‌مانده در زمینه مصالحه، امنیت، مواد مخدر، حکومت‌داری و انکشاف، به یک استراتژی واقعاً جامع که مورد پذیرش و مالکیت مردم افغانستان باشد، نیاز است. در مورد مسئله امنیت، وی گفت که گزارش سرمنشی ملل متحد دیدگاهی محدود و یک‌جانبه نسبت به مسئله عبور و فعالیت‌های فرامرزی ارائه کرده است و انتظار دارد در آینده در این زمینه دقت و احتیاط لازم صورت گیرد. وی گفت که مسئله امنیت باید با در نظر داشت تمامی ابعاد آن مورد رسیدگی قرار گیرد؛ از جمله تهدیدهای ناشی از شورشگری طالبان، القاعده، تداوم جنگ‌سالاری، رقابت‌های جناحی، گروه‌های جنایتکار و سایر گروه‌های مسلح غیرقانونی، و نیز پیوند روزافزون و نیرومند این عوامل با تجارت مواد مخدر. افزون بر این، مسئله امنیت را نمی‌توان از موضوعات گسترده‌تر مانند مصالحه، بهبود حکومت‌داری، انکشاف و بازسازی جدا دانست.

وی گفت که یوناما در تلاش‌های بین‌المللی نقشی محوری دارد و مأموریت آن بسیار فراتر از گزارش‌دهی درباره وضعیت افغانستان است. در این راستا، مفید خواهد بود اگر گزارش، معلومات بیشتری درباره اقداماتی ارائه کند که یوناما برای ایفای نقش کلی هماهنگ‌کننده خود روی دست گرفته است تا زمینه یک روند حمایتی نیرومندتر، مؤثرتر و نتیجه‌محورتر فراهم شود.

وی در ادامه گفت که به جز برادران افغان‌شان، هیچ کشور یا مردمی بیش از پاکستان از پیامدهای مستقیم چندین دهه بی‌ثباتی در افغانستان آسیب ندیده است. برقراری صلح، پاکستان را قادر خواهد ساخت تا آرامش را در مناطق مرزی خود بازگرداند، زمینه بازگشت باعزت پناهندگان افغان باقی‌مانده را فراهم سازد و به دو کشور امکان دهد تا به مرکزی برای تجارت بین‌منطقه‌ای و انتقال و تأمین انرژی مبدل شوند.

متأسفانه، در نتیجه نقش پاکستان در مبارزه با تروریسم، وضعیت امنیتی آن کشور به شدت وخیم شده بود. حکومت جدید و دموکراتیک پاکستان در تلاش بود تا برای مقابله و مبارزه با تروریسم، اجماع ملی ایجاد کند و در این راستا، استراتژی جدید و همه‌جانبه را برای مبارزه با افراط‌گرایی و تروریسم در پیش گرفته بود. این استراتژی شامل گفت‌وگوی سیاسی و اقدامات اجتماعی و اقتصادی می‌شد، در حالی که گزینه استفاده از نیروی نظامی در مواقع ضروری نیز همچنان محفوظ بود.

وی گفت که کشورش همچنان متعهد است تا در راستای شکست تروریسم با افغانستان و نیروهای بین‌المللی همکاری کند، اما در مقابل، انتظار دارد همکاری متقابل بر مبنای حسن نیت و احترام به حاکمیت ملی و تمامیت ارضی هر دو کشور صورت گیرد. وی تأکید کرد که به هیچ نیروی خارجی اجازه داده نخواهد شد در داخل خاک پاکستان عملیات انجام دهد. چنین اقداماتی نه تنها به از میان بردن تهدید تروریسم کمک نمی‌کند، بلکه در عمل موجب تقویت آنان نیز می‌شود. از سوی دیگر، وی از ابتکارات جاری برای تقویت زمینه‌های گفت‌وگو و همکاری میان افغانستان و پاکستان استقبال کرد. دو طرف پیش از آن بر تعامل و همکاری جامع در عرصه‌های مختلف، از جمله همکاری‌های سیاسی، نظامی، استخباراتی و اقتصادی، توافق کرده بودند.

پیت دی کلرک (هالند) ضمن اعلام حمایت کشورش به‌عنوان یک کشور کمک‌کننده، گفت که از تلاش‌های ملل متحد در افغانستان عمیقاً قدردانی می‌کند و از تحکیم و گسترش فعالیت‌های یوناما استقبال نمود. وی در نگرانی‌ها درباره وخامت وضعیت امنیتی در بخش‌هایی از کشور سهیم بود، زیرا طالبان حملات خود را علیه کارمندان حکومت و کارکنان نهادهای امدادرسان افزایش داده بودند. برای حل این مشکلات هیچ راه‌حل سریع و ساده‌ای وجود نداشت و هدف درازمدت ایجاد افغانستانی باثبات و عاری از تروریسم نباید فدای دستاوردهای کوتاه‌مدت امنیتی شود.

وی گفت که نیرومندترین سلاح در برابر طالبان، یک ابزار ملکی است: حکومت توانمند افغانستان که از اعتماد و اعتبار در میان مردم برخوردار باشد. حکومت باید تلاش‌های خود را برای مبارزه با فساد و دست‌داشتن در فعالیت‌های غیرقانونی دوجندان سازد و مقام‌های دولتی را بر اساس شایستگی و توانایی آنان تعیین کند. انتخابات سال آینده یک “آزمون حیاتی” بود که کشور نمی‌توانست در آن ناکام شود. وی خواستار آن شد که اطمینان حاصل شود انتخابات در محیطی امن و با نقش پیشتاز نیروهای امنیتی افغانستان برگزار می‌شود. اردوی ملی افغانستان وظایف خود را به گونه مسلکی انجام می‌داد و وی ابراز امیدواری کرد که پیشرفت‌های مشابهی در صفوف پولیس نیز مشاهده شود.

وی گفت که در عرصه امنیت به پیشرفت‌های بسیار بیشتری نیاز است، به‌ویژه با توجه به انتخابات و ضرورت افزایش توانایی حکومت برای ارائه خدمات اساسی، مانند خدمات صبحی، آموزش و بهبود زیربناها. چنین اقداماتی به تقویت اعتماد مردم افغانستان به حکومت کمک کرده و زمینه ثبات بیشتر کشور را فراهم خواهد ساخت.

توماس ماتوسیک (آلمان)، ضمن همسویی با موضع اتحادیه اروپا، گفت که ضروری است مردم افغانستان نتایج تلاش‌های بازسازی انجام‌شده از سوی حکومت و جامعه بین‌المللی را به گونه ملموس در زندگی خود احساس کنند.

روند تبدیل تعهدات کنفرانس پاریس به اقدامات مشخص سیاسی باید تسریع شود. با وجود چالش‌های قابل ملاحظه‌ای که افغانستان با آن روبه‌رو بود، نباید فراموش کرد که تنها هفت سال پیش، مردم این کشور به خدمات اولیه صحتی دسترسی نداشتند، حقوق بشر آنان نقض می‌شد و زنان از دسترسی به آموزش و احراز مناصب دولتی محروم بودند. از این‌رو، دستاوردهای کشور که با حمایت جامعه بین‌المللی حاصل شده بود، باید مورد اذعان و تقدیر قرار گیرد. انتخابات پیش‌رو در سال‌های ۲۰۰۹ و ۲۰۱۰ گامی مهم در راستای دستیابی به افغانستانی با ثبات و دموکراتیک خواهد بود.

وی با ابراز حمایت قوی از افزایش مالکیت و مسئولیت‌پذیری افغان‌ها در تمامی ابعاد حکومت‌داری، گفت که برای بهبود حکومت‌داری و تشدید مبارزه با فساد، تلاش‌های بیشتری از سوی حکومت لازم است. حکومت همچنین باید در مبارزه با تروریسم و نیز تولید و قاچاق مواد مخدر اقدامات قاطعانه‌ای روی دست گیرد. اصلاحات در سکتور عدلی و قضایی باید ادامه یابد تا وضعیت حقوق بشر بهبود پیدا کند. آلمان از نقش رهبری‌کننده یوناما در هماهنگی تلاش‌های بین‌المللی و ملکی استقبال کرد و بر ضرورت فراهم‌سازی منابع کافی برای اجرای مأموریت یوناما تأکید نمود.

وی با تشریح کمک‌های نظامی و مالی کشورش به افغانستان گفت که آلمان آماده است شمار افسران پولیس آلمانی را دو برابر سازد و با توجه به بحران مواد غذایی، منابع مالی اضافی را نیز برای تقویت ظرفیت بشردوستانه یوناما اختصاص داده است. آلمان با نگرانی عمیق به شمار تلفات غیرنظامیان اشاره کرد که عمدتاً ناشی از افزایش فعالیت‌های خشونت‌آمیز و تروریستی طالبان و متحدان آنان بود. آیساف اقداماتی را برای به حداقل رساندن خطر تلفات ناخواسته غیرنظامیان روی دست گرفته و طرزالعمل‌هایی را برای بررسی و ارزیابی عملیات پس از انجام آن ایجاد کرده بود.

مورتن وِتلند (ناروی) گفت که کشورش کاملاً متعهد به بازسازی افغانستان است. ناروی مبلغ ۵۰۰ میلیون یورو را برای حمایت از استراتژی انکشاف ملی افغانستان تعهد کرده بود که با این میزان کمک، افغانستان به بزرگ‌ترین دریافت‌کننده کمک‌های ناروی مبدل شده بود. وی از "گزارش دهی منفی" درباره تحولات افغانستان ابراز نگرانی کرد و بر اهمیت جلوگیری از ایجاد خستگی و دلسردی در میان سربازان، کارکنان امدادرسان و سایر افرادی که در ساحه فعالیت می‌کنند، از طریق "به کارگیری ادبیات شکست و افول"، تأکید نمود. در عوض، باید بر بهبودها و "ظرافت‌ها و تفاوت‌های موجود" در وضعیت امنیتی تمرکز شود. همه مناطق افغانستان به یک اندازه با مشکلات امنیتی روبه‌رو نبودند. سه‌چهارم رویدادهای امنیتی در سال جاری در مناطقی از کشور رخ داده بود که تنها ۶ درصد جمعیت افغانستان در آن‌ها زندگی می‌کردند.

وی گفت که ملل متحد، به‌ویژه برنامه انکشافی ملل متحد (UNDP)، در زمینه کمک به مقامات افغان برای آمادگی برگزاری انتخابات، نقش مهمی ایفا می‌کند. در حال حاضر، اولویت اساسی باید کمک به روند ثبت‌نام رأی‌دهندگان از طریق ارائه معلومات درباره انتخابات و فراهم‌ساختن شرایط امن برای رأی‌دهی همه شهروندان، به‌ویژه زنان، باشد. انتخابات باید مطابق برنامه برگزار شود تا نشان دهد که طالبان در حال از دست دادن نفوذ و موقعیت خود است. کشورهای کمک‌کننده‌ای که در پاریس حمایت خود از افغانستان را تعهد کرده بودند، باید به تعهدات‌شان عمل کنند. عملکرد همه طرف‌ها باید به‌گونه منظم مورد ارزیابی و حساب‌دهی قرار گیرد و حکومت افغانستان نیز، که متعهد به مبارزه با فساد و مواد مخدر شده بود، باید در قبال تعهدات خود پاسخگو باشد.

وی گفت که نباید با گند ساختن تلاش‌های کای آیدی، نماینده ویژه، برای ایجاد یک ساختار ملل متحد در افغانستان که چابک، کارآمد و مسلکی باشد، فرصت از دست برود. جامعه بین‌المللی مسئولیت جدی داشت که به حمایت خود از وی ادامه دهد. برای موفقیت تلاش‌های مشترک در افغانستان، بسیار مهم بود که یوناما از منابع لازم و شمار کافی کارمندان واجد شرایط برای انجام وظایف خود برخوردار باشد. تنها از این طریق یوناما می‌توانست مأموریت تقویت‌شده خود را به گونه مؤثر اجرا کرده و انتظارات بالایی را که از آن وجود داشت، برآورده سازد. وی از کشورهای عضو و دبیرخانه ملل متحد خواست تا از یوناما و آقای آیدی در روند بازسازی افغانستان حمایت کنند.

کای آیدی، نماینده ویژه، در پاسخ به پرسش‌های مطرح‌شده در جریان بحث، گفت که از تغییرات سیاسی در افغانستان به گونه گسترده استقبال شده است. در مورد مسئله هماهنگی، وی بار دیگر تأکید کرد که یوناما هیئتی کوچک و آسیب‌پذیر است که چالش‌های پیش روی آن اخیراً به طور قابل ملاحظه‌ای افزایش یافته است. تنها در همان سال، مأموریت‌های جدیدی به یوناما سپرده شده بود؛ اما فراهم‌سازی منابع و استخدام کارمندانی که در مارچ ۲۰۰۸ تصویب شده بود، تا می یا جون ۲۰۰۹ زمان می‌برد. میان گسترش مأموریت یوناما و افزایش منابع مورد نیاز برای اجرای آن فاصله وجود داشت.

وی به شورای امنیت یادآوری کرد که برای وضعیت پیچیده افغانستان هیچ راه‌حل سریع و آسانی وجود ندارد. میکانیزم‌های برای هماهنگی در حال ایجاد بود، اما عملیاتی شدن و نتیجه‌دهی آن‌ها به زمان نیاز داشت. وی از این که توافق نظر وجود داشت که نگرش‌های منفی باید تغییر کند، ابراز خشنودی کرد. همچنین از شنیدن وعده حمایت از تیم جدیدی که رئیس‌جمهور کرزی اکنون تشکیل داده بود و نیز حمایت از اولویت‌های وی استقبال کرد. تمامی این اولویت‌ها به حمایت کشورهای عمده کمک‌کننده نیاز داشت؛ از این رو، باید دیده می‌شد که آیا اقدامات مؤثر در این زمینه عملاً روی دست گرفته خواهد شد یا خیر.
